TERAPIA WAD WYMOWY – GŁOSKA „G”
OPRACOWAŁA: mgr Jolanta Szmagała

G – PRAWIDŁOWA REALIZACJA
język przesuwa się do tyłu i unosi do podniebienia, żuchwę opuszczamy, a usta otwieramy.

Utrwalamy wypowiadając proste słowa, takie jak:

Ga, ge, gy, go, gu;
Aga, age, agy, ago, agu,
Ega, ege, egy, ego, egu;
Oga, oge, ogy, ogo, ogu;
Uga, uge, ugy, ugo, ugu;

Przechodzimy do wypowiadania dłuższych słów.
Można także używać innych niż tu podane:

„G” na początku słowa

Gaz, gaza, gazeta, gad, gaj, gajowy, gapa, ganek, gałka, gamoń, goniec, gołąb, godło, godzina, gość, guz, guma, gust, guzik, gleba, glina, globus, głód, głowa, gmach, grzyb,

„G” w środku słowa

Waga, wagon, zagadka, flaga, uwaga, jagoda, droga, noga, kogut, łodyga, przygoda, ogórek, agrafka, agrest, ogród, ognisko, cegła, igła, tygrys, mgła.

Proste zdania z głoską „G”

Genialny gol.
Gorący rogalik.
Pogodny Gaweł.
Ugotowane gołąbki.
Goście Gosi.
Ciupaga górala.
Groźny goryl.
Biegnąca gazela.
Wagon węgla.
Zgubiony grzebień.

Dłuższe zdania z głoską „G”

Olga zgubiła ciupagę.
Aga ma zegar na regale.
Gęsi gęgają na zagonie.
Grzesio nabił sobie ogromnego guza.
Guzik upadł na podłogę.

Po opanowaniu tego etapu można wprowadzać zagadki, wierszyki, rymowanki z omawianą głoską, doskonaląc jej wypowiadanie w mowie spontanicznej. Np.:

„Gąseczki”
L. Krzemieniecka

Nad rzeczkę wartką
drepce gąska z dziatwą.
Żółte nóżki ma.
Gęgu- gęgu- ga.
Woda jest nagrzana,
więc lekcję pływania
matka gąskom da.
Gęgu- gęgu – ga.
Płyną gąski rzeczką
ze swoją mateczką.
Las nad rzeką gra:
Gęgu- gęgu- ga.

Gdy dziecko zapomina się i w mowie spontanicznej mówi nieprawidłowo ćwiczoną głoskę to zwracamy mu uwagę i nie pozwalamy utrwalać błędnych nawyków.

By ćwiczenia przynosiły należyty efekt należy ćwiczyć codziennie przez 15-20 minut.

Życzę miłych ćwiczeń.
Jolanta Szmagała - logopeda

Literatura:

„Materiał wyrazowo – obrazkowy” – G. Krzysztoszek, M. Piszczek; Kraków 2003r.
„Metody wywołania głosek” J. Cieszyńska; Kraków 2012r.
„Terapia wad wymowy” E. J. Lichota; Kraków 2009r.
„Terapia logopedyczna” E. J. Lichota; Warszawa 2015r.
„Minimum logopedyczne” G. Demel; Warszawa 2002r.